

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. V. De amore constanti, securo, & stabili, qui inde nascitur, quod se
anima à diuinitatis vmbra protexam videat

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

DE AMORE CONSTATE, SECVRO ET STABILI

inde nascitur, quod se anima à diuinitatis vmbra protectam videt. Verò ordinariè solet Deus dare ijs qui in eius amore pericurarunt, afflictionesq; & aduersa propter eum passà sunt. Nec non de ingenti fructu, quem amor hic producere solet.

Sub vmbra illius quem desideraueram sedi, & fructus eius dulcis gutturi meo.

PERcontemur iam sponsam, & benedicta illa anima, quae eodem hoc os admissa est, & caelestibus illis vberibus lactata & nutrita discamus (vt scilicet id nouerimus, si fortè Dominus nos ad hanc ad tantam gratiã euehat) quid nobis faciendũ sit, aut quomodo gerere debeamus, & quid dicere? Quod autem nobis responsum est: sub vmbra illius quem desideraueram, sedi, & fructus eius dulcis gutturi meo. *introduxit me Rex in cellam vinariam, & ordinauit in me charitatem.* sedi sub vmbra illius quem desideraueram.

Declaratur illa nomina arbor & vmbra.

Quam, o Deus bone, anima hæc in ipsomet sole posita eodem accensa! dicit se sedisse sub vmbra illius quem desiderat. Vocat eum hic solem, item arborem vel pomum, & que fructum eius gutturi suo dulcem esse. Huc adfiscis anima, & orationi studeris, omniaq; hæc verba ruminare. Quam diuinitatem Dominum nostrum considerare possumus, quam diuinitatem eo cibum facere? Ipse quippe manna est, quod eum sapere debet, quem ipsi ex eo sapere & habere volumus. Quam vmbra caelestis est! & quis verbis explicet id, quod de illa et Dominus declarat? Venit mihi hic in mentem eius quod Angelus ad Sacratissimam Virginem Mariam dixit: *Virtus Alisquam dabit tibi.* Quam se ergo protectam & obumbratam videre debet anima, quando à Domino in hac magnitudine collocatur: quare tunc tunc residere & certa esse potest.

Luc. 1.

Iam vero notetis oportet, Deum vt plerimum, & penes quem (nisi forte sit aliqua persona, quam Dominus peculiari quodam modo vocare vult, quemadmodum vocauit S. Paulam, quia consuetum ad contemplationis culmen extulit, eiq; apparuit, & taliter

allocutus est, vt valde eleuatus manserit) has tam eminentes delicias statim non conferre, aut statim cuiuspiam tam magnas gratias facere; sed ipse dumtaxat qui in eius obsequio permultum laborauit, amoremque eius feruenter desiderauit, seque ipsos disponere sunt conati, vt in omnibus suis rebus Maieitati ipsius placerent, & quamdam iam inde à multis annis in mundi huius rebus nauseam habuere. Nam qui huiusmodi sunt, reuera sedent: nãque consolationem, quietem, & recreationem alio in loco non querunt, quàm ubi se eam in veritate habere posse intelligunt, & sub protectione Domini se constituunt, & aliud non capiunt. Quàm verò bene faciunt, quòd in Maiestate ipsius fiducia collocent: quia quòd illi desiderauit, id ipse praestat. Quàm etiam beata illa est anima, quae sub umbra illius sedere proreceptor, etiam quantum ad ea quae hic in terra videri possunt: nam, quantum ad id quòd anima intelligere potest, (prout sapè intellexi) videtur sentire, se totam absorptam esse, & à quadam diuinitatis umbra, & quasi nube, protectam & obubratam, è qua tam iucundè in hunc mundum & tam suauis ros depluunt, vt, quòd res mundi huius illi de bere taedium & molestiam, hæc optime & merito auferant. Tunc quoque talem sentit quietem, eam vt etiam defatiget & malè habeat, quòd habitum adducere debeat: habetque potentias suas tam quietas & tranquillatas, vt voluntas ne vnã quidem cogitationem, etiam bonam, veller admittere; nec eam etiam admittat, ita vt hanc ipsa vitro inquisisse aut procurasse videatur. neque enim opus est, vt (consideratio videlicet) manu suam (vt ita dicam) moueat frustra, nec se eleuet: quoniam Dominus dat ei pomum (cui eum dilecta ipsius comparat) iam decorticatum, & coctum, quin etiam masticatum: vnde ait, *fructum eius gusturi suo dulcem esse*. Etenim anima nihil hic facit, præterquam gustare, idque sine vllò potentiarum labore.

Hæc autem diuinitatis umbra, quàm aptè dicitur umbra: quoniam operè & clarè eam hic videre non possumus, sed tantum sub nube hac: quo vsque rutilans & fulgens sol, mediante amore, quamdam insinuet notitiam: qua discat, Maiestatem ipsius adeò viciniam esse, vt dicinequeat, nec dictu possibile sit. Scio, eorum qui hoc aliquando expertus erit, facile intellecturum, quàm verè sensus hic verbis huius sponsa hoc loco dari & adaptari possit.

Videtur porro mihi, quòd spiritus sanctus mediator sit inter animam & Deum, & quòd ipse tam ardentibus desiderijs

*Quibus
Deus ordi.
narè hanc
gratiam faci-
at.*

*Quomodo
sit anima
qua huc per-
uenit.*

*Cur vocetur
umbra.*

*Cur hic spū-
ritus affe-
ctus spiritus
sancti attri-
buatur.*

fiderijs eam impellebat & moueat, vt verum ac supremum lignum qui tam propè est, eam accendere faciat. Quàm poro ingrederis, ô Domine, misericordix, quibus hic erga animam vtens, etiam de in æternum benedictus & laudatus, qui tam bonus amator & Fieri ne potest, Deus meus & creator meus, esse aliquem qui te amet: eo quòd non meretur te cognoscere. Quomodo suos dicit illa malis ramos dimittit, quòd anima poma eius decerpit, illa te delicta magnitudinem, nec non misericordiarum eius, quare etiam ipsam vsa est, multitudinem considerando, vtque fructum, quoniam Dominus noster Iesus Christus è sua passione, sanguine suo pretioso tam admirabili cum amore arborem hanc rigando, rigat, videat & fruatur.

CAPVT VI.

DE AMORE FORTI SUSPENSIONIS ET RAPTIVAE

quo cum anima nihil se agere existimet (non intelligendo tamen, quomodo, aut qua ratione) Deus charitatem interea in illa ordinat, virtutes heroicas ei dando, è quibus spiritus egregiè proficit.

Introduxit me Rex in cellam vinariam, & ordinavit in me charitatem.

Paulò antè dixit anima, se non nisi diuinorum vberum lacte & lacte victitasse, tamquam quæ in gratijs huius recepta adhuc paruula & incipiens esset: Scilicet sponsus eam sustentabat, non vero robustior ac prouectior est, eamque magis & magis ad puerum dandum habilitat: vnde eam iam pomis enutrit. vult, inquit, intelligere, quantum ad ei seruiendum & patiendum obligata sit: ne hoc quidem ei satis est (quod certè mirandum, & quàm paruum considerandum est:) nã quãdo Dominus cernit, animam tantum esse suam, ac sine vllò commodi proprii intuitu, nec ob illius gratiam nino rem, quæ eam per se sola moueat, sed dumtaxat ob illius gratiam Deus suus est, nec non propter amorem, quo Deus ipsam prouectur, sibi seruire: identidem sese illi communicat, idque totam se in uersis modis, atque is qui ipsamet sapientia est, nouit. Quare nihil amplius restare videbatur, quàm osculum in pace, & id quod prius de umbra dictum est: quæ longè maior & eminentior est, quam tamen id satis male & tenuiter à me declaratum sit, quòd non obiter & velut indicando percurrerim: porro in eo quem volui in xi, libro, id longè maiore eum claritate expositum, inuenietis, cum

S.
Theres

Opera

N. N.